

Nieważność umów frankowych Odzyskaj swoje pieniądze!

**Pozew o stwierdzenie nieważności umowy kredytowej
to w większości przypadków najlepsze rozwiązanie dla frankowiczów!**

Zawierane przed laty w Polsce umowy kredytowe powiązane z walutą obcą (w tym tzw. umowy frankowe) zawierają wady prawne zarówno na gruncie regulacji Unii Europejskiej o ochronie konsumenta (dyrektywa 93/13), jak i krajowych przepisów o nieważności czynności prawnych (art. 58 kodeksu cywilnego). Dochodząc roszczeń wynikających z naruszenia ww. przepisów frankowicze mogą wnosić o stwierdzenie nieważności umowy kredytowej albo jej odfrankowanie.

Nieważność umowy kredytu we frankach to sytuacja, w której umowa nie wywołała skutków prawnych związanych z jej wykonaniem. W świetle art. 58 kodeksu cywilnego nieważność umowy może być stwierdzona, jeżeli jest sprzeczna z ustawą lub ma na celu jej obejście bądź, gdy nie odpowiada ogólnie przyjętym zasadom współżycia społecznego. Traktuje się ją wówczas jako nigdy niezawartą, nieobowiązującą.

Odfrankowanie kredytu skutkuje przekształceniem kredytu frankowego w kredyt złotówkowy, ale z „frankowym” oprocentowaniem.

Praktyka dowodzi, że umowom kredytowym powiązanym z walutą obcą, można postawić wiele zarzutów związanych z naruszeniem podstawowych norm prawa cywilnego oraz prawa bankowego.

Stwierdzenie nieważności umowy może dotyczyć zarówno kredytów indeksowanych (mBank, Millennium, Getin Bank) jak i denominowanych (PKO BP S.A., Nordea).

Najnowsze orzecznictwo w sprawie kredytów frankowych jest **wyjątkowo korzystne dla kredytobiorców**.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyraźnie wskazał, że **prawo unijne dopuszcza, aby umowa była uznana za nieważną**, jeżeli istnieje ku temu podstawa prawna zgodnie z prawem krajowym i jeżeli zapewnia to lepszą ochronę konsumenta (C-453/10 Pereničová, pkt 36).

W wyroku z dnia 11 grudnia 2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt V CSK 382/18 Sąd Najwyższy, po raz pierwszy opowiedział się za stwierdzeniem nieważności umowy kredytu frankowego w całości.

Aby dochodzić nieważności umowy należy **wytoczyć powództwo bankowi**.

Podstawową kwestią, którą rozstrzygają sądy, jest zbadanie czy odesłanie do tabeli kursowych oraz indeksacja kredytu są głównym przedmiotem danej umowy kredytu frankowego (w odniesieniu do wyroku TSUE z 2019 r. C-260/18).

Na jej podstawie podejmowana jest decyzja o nieważności umowy lub odfrankowaniu kredytu.

Podstawowym skutkiem stwierdzenia nieważności umowy kredytu we frankach jest uznanie, że **umowa taka nie obowiązywała** (nie istniała) od momentu jej zawarcia. W takiej sytuacji strony powinny zwrócić, to co sobie wzajemnie świadczyły. Oznacza, to że frankowicz powinien zwrócić dokładnie taką kwotę, jaką otrzymał od banku przy zawarciu umowy, a więc bez odsetek czy prowizji.

Bank natomiast zwraca frankowiczowi wszelkie odsetki, prowizje i inne opłaty, jakie otrzymał od frankowicza w czasie wykonywania umowy.

Stwierdzenie nieważności umowy kredytu frankowego skutkuje **nieważnością ustanowionych zabezpieczeń spłaty kredytu**, w szczególności w postaci hipoteki oraz wszelkich innych dodatkowych umów, np. dotyczących ubezpieczenia niskiego wkładu własnego.